

Blikk for detaljer på Maihaugen

Kuriositeter og rariteter i museets øvre del

Ulike alternativer til gjennomføring:

1. Ulike alternativer til gjennomføring:
2. Elevene sendes ut til en og en billedserie, elevene må rapportere tilbake om hvor billedmotivet er funnet og ny oppgave kan gis. Læreren gir faktainformasjon.
3. Læreren følger gruppa og snakker seg gjennom tun for tun.
4. Elevene løser oppgaven på egenhånd etter en fellesgjennomgang, og merker av på kartet med riktig tall (eks 1) hvor de fant billedmotivet.
5. Læreren har en gjennomgang ved oppstart, elevene løser oppgavene alene ved å sende bilde med sin mobil til lærerne. Læreren har oppsummering.

Elektrisitetsstolpe ved Stykkjebakken. 1. Elektrisiteten kom til noen norske hjem tidlig på 1900-tallet, men svært mange måtte vente til etter 2.verdenskrig før de fikk slik luksus. Det var en stor jobb å få elektrisiteten fram til «de 1000 hjem». Slike stolper måtte settes opp frem til alle hus som skulle ha strøm...

Utvendig trapp på baksida av Kinckhytta. 2. Ekteparet Kinck, som eide denne hytta var begge forfattere. De bygde seg hytte i Mesnali i 1911. Vanlig byggeskikk på denne tiden var innbygd trapp i svalgangen.

Lesjabu. 3. Baksiden. Denne enorme stokken er det eneste som er igjen av beskyttelsesgjerde for dyra som ble samlet her nattetid. Det var et laftet, tett gjerde og vi ser tydelig hvor det var festet til denne stokken i alle hullene som står som en rad nedover.

Lesjabu. 4. Framsiden. Over døra henger en rovdyrskalle. Det er en bjørneskalle. Den forteller på sitt vis historien om bondens kamp mot rovdyra i fjellet. De mistet nok en del dyr til rovdyr den gangen også. Ofte var det med en gutt til å gjete dyra så han kunne jage bort rovdyr som dukket opp. Da hadde han ei skalle som han kunne lage skikkelig bråk med. Det skremte rovdyra så de stakk av gårde.

Rovdyrskalle

Fuglekasse på Barhussetra. 5. En passe stor vedkubbe er uthulet og har blitt ei fin fuglekasse. Budeia var spesielt opptatt av velvære for alle dyr.

Dørhengsele på Øygardseterfjøset. 6. Det var ikke lett å frakte byggematerialer langt til fjells når det skulle bygges seterhus. Vi kan se hvordan de utnyttet alt de hadde av materialer. De hadde øynene med seg når de gikk i skogen. Så de et tre som hadde kraftige sidegrener, så de for seg hvordan det kunne bli et fint dørhengsel.

Takrenne på Øygardsetra. 7. Taka på de gamle seterhusa var enten tekket med torv eller skiferstein. Hvis de brukte torv, var det viktig å legge bjørkenever under, for neveren gjorde taket vanntett. Når vann rant fra taket, ble det ledet bort fra døra i en takrenne av tre.

Stein. 8. Fundament til en portstolpe. (Slik de har på Bjørnstadtunet). De store søylene til portalen på Bjørnstad måtte stå stødig, og var derfor senket dypere i

terrenget. Portstolpene var hugget til så de passet på denne steinen.

Bauta med relieff av Lars Skrefsrud. 9. Lars Skrefsrud en av Lillehammers største sønner. Han slet med alkoholproblemer og kom i politiets søkelys i sin ungdom. Han satt en periode i fengsel. Der fikk han en Bibel og fant sin tro. Han reiste til India som misjonær, og var mannen bak Santalmisjonen. Som det språkgeni han var, hjalp han folkegruppen Santalene til å konstruere sitt eget skriftspråk.

Stigen på baksiden av Skrefsrudstua. 10. Stigen er kjekk å ha når man skal opp på taket eller vinduet i 2.etasje. Men den bør helst ikke være råttent ... har du hørt sangen av Prøysen? Den heter som heter «Den skyldige» og handler om en stige 😊

Låvebru og dør på Valbjørseter. 11. I Valdres og Nord-Gudbrandsdalen hadde man også vintersetre. Fjellet var viktig for å ha nok mat til dyra. Ikke bare beita dyra gras i fjellet hele sommeren, men gardsfolka sanket også mose og tørka høy der. Det fôret ble lagret i låver og løer i fjellet, dersom det var langt hjem til gårdene. Hvis avstanden var stor var det lettere å bringe oksekalver og ungdyr til fjells på forvinteren, for å spise fôret der, enn å frakte fôret ned til bygda. Oksekalvene ble solgt til slakt neste vår.

Saltstein eller spelarstein. 12. For å holde dyra hjemkjære til setra om sommeren, var det vanlig å legge ut litt salt til ku, geit og sau på en fast «saltstein». Dyra er glad i salt. Det var også vanlig å ha en plass ved setrene der det ble spilt til dans lørdagskvelden. Da kunne spillemannen stå på steinen.

Marker på kartet hvor de finner dette:

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

